

„O de menschen zijn zoo slim en boos, dat weet u niet!”

Die wereldwijsheid stond haar kostelijk; Frank kon zijn oogen niet van haar afwenden.

„U had langer in Duinwijk moeten blijven,” zeide hij na een poos.

„Als het maar kon. 't Heeft Jans zoo goed gedaan; nu sukkelst zij weer!”

Er kwamen een paar klanten; een kind, dat een medicijnfleschje moest vullen voor moeder, die 't zoo in de beenen had en een paar werklieden min of meer in kennelijken staat.

„Wil u nu maar gaan?” vroeg zij, „of wil u Jans zien?”

„Ja, ik ga naar boven.”

Hij liep de zes tredjes op naar een opkamertje, waar het was om te stikken, zoo benauwd; het was er half donker, want al het licht moest komen uit de tapperij en uit een soort van luik, dat in een zijstraatje uitkwam.

„Dag Jans!” zeide Frank tot het meisje, dat in een hoek gedoken zat, in een laag stoeltje.

„Dag, meneer Frank! Heeft u Roos gesproken?”

„Ja, zoo eventjes.”

„En wil ze nog niet?”

„Neen, geen quaestie van.”

„Zij is gek!”

„Ik vind het heel overdreven.”

Men hoorde hard praten in de kroeg; de lui begonnen allerlei ongepaste aardigheden tegen het meisje uit te kramen.

„Handen t'huis! Pas op Dirk!” riep zij barsch, „of ik gooi je dat glas naar 't hoofd. Maak maar dat jelui wegkomt. Nog twee cent, als het je belijft!”

„Is je vader niet t'huis?” vroeg Frank, die zich een beetje raar voelde worden bij 't aanhooren van de taal, die het meisje moest verdragen.

„Neen, hij gaat om dezen tijd zelf naar andere kroegen,” antwoordde Jansje, „Roos staat er dan heel alleen voor!”

Rose-Marie eindelijk bevrijd van haar lastig gezelschap kwam ook binnen; schaamte en verontwaardiging spraken uit haar trillende lippen, neergeslagen oogen en hooger blos.

„Juffrouw Rose-Marie,” vroeg Frank, die haar nooit anders dan met de grootste beleefdheid toesprak, „is het niet veel erger zulke taal aan te hooren dan dagelijks een uurtje door te brengen op mijn atelier, waar ik u, ik beloof 't u heilig, met een eerbied zal behandelen grooter dan wanneer u mijn zuster was?”

„Neen,” antwoordde zij, „'t is niet erger, maar dit kan nu eenmaal niet anders. Ik moet het doen, en 't andere zou uit vrijen wil zijn.”

„Ik beloof u telkens een tientje.”

„Mijnheer van Haeren! zeg zoo iets niet meer, ik zou boos op u kunnen worden en . . . u niet meer achten. Waarlijk dat loven en bieden van u zou me doen denken dat u mijn besluit hield voor een gril. Ik doe 't niet